

RETEN I HILLERØD DOM

afsagt den 30. september 2021

Sag BS-11400/2020-HIL

Sagsøger

(advokat Charlotte Kruckow Velling Nichol)

mod

Lønmodtagernes Garantifond

(advokat Anders Hauge Gløde)

Denne afgørelse er truffet af Dommer.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 10. marts 2020. Sagen vedrører Sagen drejer sig om dækning af sagsomkostninger hos Lønmodtagernes Garantifond i en civil sag om blandt andet lønkrav.

Sagsøger, har nedlagt følgende påstand: Lønmodtagernes Garantifond skal til Sagsøger betale 3.705,00 kr. med procesrente fra den 10. april 2019 af 3.705,00 kr.

Påstanden er opgjort sådan:

Retsafgift, byretten	500 kr.
Sagsomkostninger, byretten	2.800 kr.
Sagsomkostninger, landsretten	1.250 kr.
Sagsomkostninger, Højesteret	1.250 kr.
I alt	5.800 kr.

Herfra trækkes 2.095 kr., som Lønmodtagernes Garantifond har betalt.

Sagsøgte, Lønmodtagernes Garantifond, har nedlagt påstand om frifindelse.

Retten har truffet bestemmelse om, at sagen ikke skal behandles efter reglerne om småsager.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Det fremgår af sagen, at Sagsøger den 22. december 2018 anlagde sag mod sin tidligere arbejdsgiver Virksomhed IVS med påstand om betaling af manglende løn og godtgørelse for mangelfuld ansættelseskontrakt.

Den 9. april 2019 afsagde Retten i Hillerød udeblivelsesdom i sagen og bestemte, at Virksomhed IVS i sagsomkostninger skulle betale 500 kr. Sagsøger kærede med Procesbevillingsnævnets tilladelse denne afgørelse til landsretten, der den 11. oktober 2019 bestemte, at sagsomkostningsbeløbet skulle forhøjes til 3.300 kr., samt at ingen af parterne skulle betale omkostninger for landsretten til den anden part. Sagsøger kærede sagsomkostningsspørgsmålet for landsretten til Højesteret, der den 18. maj 2020 bestemte, at Virksomhed IVS, nu under konkurs, skulle betale 1.250 kr i sagsomkostninger for landsretten og 1.250 kr. i sagsomkostninger fo Højesteret.

Da Virksomhed IVS inden landsrettens kendelse var taget under konkursbehandling, havde Sagsøger den 13. maj 2019 anmeldt sit krav på manglende løn og sagsomkostninger i forbindelse med inddrivelse heraf til Lønmodtagernes Garantifond.

Af anmeldelsen fremgår under punktet ”Øvrige krav” :

”...
500 kr sagsomk. (retsafgift) + sagsomkostninger, afventer beløb fra ProcBevNævnet.
...”

Lønmodtagernes Garantifond skrev den 22. januar 2020 til Sagsøgers daværende partsrepræsentant. Af brevet fremgår:

”...
Vi har modtaget jeres henvendelse på sagen fra den 11.10.2019 hvor I efteranmelder sagsomkostninger på 3.300,00 kr.

Vi kan ikke dække det anmeldte krav, da der er tale om en småsag er sagsomkostningerne ikke omfattet af LG garantien.
 ...”

Den 5. marts 2020 skrev Lønmodtagernes Garantifond igen til Sagsøgers daværende partsrepræsentant. Af brevet fremgår:

”...

LG afviser at dække det anmeldte krav på sagsomkostninger.

Det følger af retspraksis, at kun i de sager, hvor der forligger ganske særlige omstændigheder, kan der tilkendes sagsomkostninger, når sagen har været behandlet efter reglerne om småsager, og hvor dommen er blevet afsagt inden retten har udarbejdet en fortegnelse over parternes påstande, anbringender og beviser.

Der er i nærværende tilfælde tale om en sag, der er behandlet efter reglerne om småsager. Det er ikke dokumenteret, at retten har udarbejdet fortegnelse over parternes påstande, anbringender og beviser, hvorfor LG lægger til grund, at sagen er afsluttet inden denne fortegnelse er udarbejdet af retten. Endvidere fremgår det ikke af sagens oplysninger, at der foreligger ganske særlige omstændigheder.

LG afviser på den baggrund at dække de anmeldte sagsomkostninger. Vi henviser til konkurslovens § 95 modsætningsvis, U2017.1690Ø og UfR 2016.3689H.

...”

Den 18. marts 2020 udbetalte Lønmodtagernes Garantifond 500 kr. til Sagsøger som dækning af retsafgift i sagen mod Virksomhed IVS.

Lønmodtagernes Garantifond har under denne sag taget bekræftende til genmæle for et beløb på 1.595 kr., der er betalt til Sagsøger.

Parternes synspunkter

Sagsøger har i sit påstandsdokument anført følgende:

”...

3. Sagens anbringender

- 3.1. Til støtte for sagsøgers påstand gøres det gældende, at sagsøgte skal betale omkostningerne ved byretssagen, og de omkostninger sagsøger har fået tilkendt for henholdsvis landsretssagen og højesteretssagen,

- 3.1.1. at sagsøgers sagsomkostninger var nødvendige for at forfølge et fortrinsstillet lønkrav dækket af LG og
- 3.1.2. at det følger af en mangeårig praksis hos LG, at sagsomkostninger kan dækkes, såfremt der 1) er tale om omkostninger forbundet med inddrivelse af fortrinsstillede og dækningsberettigede lønkrav og 2) der er tale om omkostninger, der har været nødvendige at afholde og i øvrigt er rimelige samt
- 3.1.3. at kæremålet var nødvendigt for at forfølge et krav på sagsomkostninger normalt dækket af LG og
- 3.1.4. at det følger af retsplejelovens § 260, stk. 5 at en sagsøger er berettiget dækning af omkostninger til repræsentation ved kæremål, som derfor er en nødvendig og rimelig omkostning.

3.2. i tilknytning hertil gøres det nærmere gældende

- at sagsøger har afholdt omkostninger til repræsentationen,
- at de tilkendte omkostninger følger de vejledende satser svarende til indlevering af betalingspåkrav (inkassosalær), jf. bilag 5. og allere-derfor må omkostningsbeløbet anses for rimeligt,
- at LGs ret til at vurdere om sagsomkostninger er nødvendige og rimelige ikke berettiger LG til væsentligt at afvige fra sædvanlig praksis hos domstolene for fastsættelse af niveauet for sagsomkostninger eller hvorvidt der er ret til omkostninger til repræsentation når dette fremgår af loven,
- at sagsøgte skal betale sagsomkostninger for så vidt, det angår den del af byretssagen der vedrørte kompensationskravet for manglende eller mangelfuld ansættelseskontrakt, under kategorien ”andet vederlag”, jf. LG-lovens § 2, idet det bestrides at kravet ikke er fortrinsberettiget i medfør af Konkurslovens § 95,
- at sagsøgtes betaling af sagsomkostninger fsva den del af byretssagen, der vedrørte lønkravet med kr. 1.575, svarende til en forholdsmæssig fordeling med 57%, ikke er tilstrækkelig eller fair dækning af sagsøgtes omkostninger til at forfølge sit berettigede krav og resultatet er tilfældig jf. følgende scenarier: a. hvis byretssagen var anlagt for kr. 38.272,25 manglende bruttoløn ville den forholdsmæssige fordeling have været 84% (samlet krav kr. 45.772,25) svarende til kr. 2.352 ud af de tilkendte kr. 2.800.

- b. vis byretssagen var anlagt alene for kr. 9.924 for manglende nettoløn ville sagsomkostninger i hht. de vejledende satser have udgjort kr. 2.050 plus retsafgift og
- c. havde den været anlagt alene som bruttolønssag for kr. 38.272,25 ville sagsomkostninger jf. de vejledende satser have udgjort kr. 3.775 plus retsafgift.

- at sagsøgtes berettigelse til at foretage en rimelighedsvurdering bør komme til udtryk i lige så høj grad ved at se på rimeligheden ved omkostninger så lave at de ikke dækker sædvanlige takster eller sagsøgers faktiske omkostninger som ved urimelig høje sagsomkostninger,
- at sagsøgtes skal dække kæremålsomkostningerne til Landsretten og Højesteret idet kæremålene har været nødvendige i forbindelse med sagsøgers dokumentation for nødvendige og rimelige sagsomkostninger, fordi sagsøgte rent afviste at dække eller foretage en vurdering af rimelige og nødvendige sagsomkostninger i sagsøgers første fremsendte krav for sagsomkostningerne,
- at kæremåls indlevering efter konkurs er uden betydning, da det er sagsanlægget
...”

LØNMODTAGERNES GARANTIFOND har i sit påstandsdokument anført følgende:

”...

3. Overordnede anbringender

Det gøres overordnet gældende, at LG alene har hjemmel til at dække krav, som er fortrinsstillet i medfør af konkurslovens § 95, og at LG alene har hjemmel til at dække sagsomkostninger vedrørende disse krav, der er nødvendige og i øvrigt rimelige.

I det følgende sondres der mellem de tilkendte sagsomkostninger (pkt. 3.1) og de tilkendte kæremålsomkostninger (pkt. 3.2).

3.1 Sagsomkostninger

3.1.1 Grundlaget for inddækning af sagsomkostninger

Til trods for, at LG alene har hjemmel til at dække krav i medfør af konkurslovens § 95 følger det af en mangeårig praksis, at sagsomkost-

ninger knyttet hertil kan dækkes, såfremt der 1) er tale om omkostninger forbundet med inddrivelse af fortrinsstillede og dækningsberettigede lønkrav og 2) der er tale om omkostninger, der har været nødvendige at afholde og i øvrigt er rimelige.

Det påhviler LG i hver enkelt sag at tage stilling til, om betingelserne for dækning er opfyldt. LG foretager denne vurdering på baggrund af den dom eller kendelse, som fastslår, at arbejdsgiveren skal godtgøre lønmodtageren sagsomkostninger for lønmodtagerens inddrivelse af det fortrinsstillede og dækningsberettigede lønkrav. Vurderingen sker således på baggrund af det faktiske hændelsesforløb.

I forlængelse heraf gøres det gældende, at de af domstolene fastsatte sagsomkostninger ikke er bindende for LG i henhold til dennes vurdering af, om sagsomkostninger er rimelige og nødvendige og i øvrigt opfylder betingelserne for dækning.

3.1.2 Sagsomkostninger for manglende betaling af nettoløn

LG har taget bekræftende til genmæle over for en forholdsmæssig del af de tilkendte sagsomkostninger, der kan henføres til kravet om manglende betaling af nettoløn, idet denne del af Sagsøgers påstand nedlagt i retssagen mod sin tidligere arbejdsgiver vedrører et fortrinsberettiget krav, som i øvrigt konkret opfylder betingelserne for dækning hos LG.

Den anerkendte del af sagsomkostningerne kan opgøres som 9.924 kr. divideret med 17.424 kr., hvilket giver ca. 57 %. Forholdsmæssigt fordelt på de samlede tilkendte sagsomkostninger på i alt 2.800 kr., giver det (oprundet) 1.595 kr. Som anført er der enighed mellem parterne om, at LG allerede har betalt dette beløb til Sagsøger.

Det gøres gældende, at såfremt der er tilkendt sagsomkostninger, som vedrører krav, der ikke er dækket under garantien, følger det af fast praksis, at LG kan betale en forholdsmæssig andel af sagsomkostningerne svarende til det, som kan henføres til de fortrinsstillede krav.

Sagsøger har i sine processkrifter bemærket det urimelige i, at lønmodtagere, som stævner for både privilegerede og ikke-privilegerede krav under en retssag, under hensyn til ovenstående forholdsmæssige opgørelse, ikke får fuld dækning for sagsomkostninger.

Det skal hertil bemærkes, at LG er oprettet ved lov, og LG's dækningsområde er fastlagt i lovbestemmelser og gennem retssædvaner og retspraksis. LG har således ikke selvbestemmelse over, hvilke krav, der kan

dækkes under garantien.

Dertil kommer, at Sagsøger har undladt at forholde sig til, at en lønmodtager, der rejser flere krav, har en procesbesparelse ved ikke at skulle føre flere retssager med enkeltstående krav. Det er således i alle parter interesse, at alle krav samles under én sag – uanset om de er privilegerede eller ej, og det gøres gældende, at LG bør nyde samme fordel (procesbesparelse) heraf som sagens parter (lønmodtageren og arbejdsgiveren).

På baggrund af ovenstående gøres det derfor gældende, at LG er berettiget til at foretage en forholdsmæssig opgørelse af de til Sagsøger tilkendte sagsomkostninger herunder, at LG er berettiget til alene at betale en forholdsmæssig andel af sagsomkostningerne, svarende til sagsomkostningerne, der vedrører den manglende betaling af nettoløn som opgjort ovenfor.

3.1.3 Sagsomkostninger for godtgørelse efter ansættelsesbevisloven

Det gøres i den forbindelse gældende, at godtgørelse for manglende ansættelsesbevis ikke er et fortrinsstillet krav omfattet af konkurslovens § 95, og derfor allerede af den grund ej heller dækkes af LG, jf. § 2 i Lov om Lønmodtagernes Garantifond.

Løn og andet vederlag for arbejde i skyldners tjeneste, jf. konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1, er karakteriseret ved, at de er skattepligtige for modtageren (lønmodtageren). Godtgørelse efter ansættelsesbevisloven er imidlertid ikke skattepligtig for lønmodtageren, jf. afgørelse fra Told-og Skattestyrelsen af 27. juni 1996 (TfS 1996, 632). Det fremgår endvidere af Skatteforvaltningens gældende juridiske vejledning, punkt C.A.3.7:

” Godtgørelse for arbejdsgivers manglende underretning om vilkårene for ansættelsesforholdet

Hvis en arbejdsgiver ikke har overholdt sin oplysningspligt om vilkårene for et ansættelsesforhold, kan det medføre, at en lønmodtager får en godtgørelse efter ansættelsesbevisloven § 6 (lovbekendtgodtgørelse nr. 240 af 17. marts 2010). Denne godtgørelse er skattefri for lønmodtageren. Dette gælder også, hvis godtgørelsen er fastsat ved forlig eller efter en overenskomst og udelukkende tilsigter at dække en godtgørelse.”

Det gøres gældende, at det forhold, at godtgørelsen er skattefri, underbygger, at der ikke er tale om betaling af løn eller andet vederlag til lønmodtageren, som er fortrinsstillet i medfør af konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1.

Det gøres endvidere gældende, at konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 3, alene omfatter godtgørelse tilkendt for afbrydelse af ansættelsesforholdet. Der skal således være sammenhæng mellem afbrydelsen af ansættelsesforholdet og den konkurs, der begrundet arbejdstagerens anmeldelse til LG. Dette er ikke tilfældet i denne. Til støtte herfor gøres det gældende, at godtgørelse for manglende ansættelsesbevis er uafhængigt af ansættelsesforholdets ophør, og netop derfor hverken kan eller skal betragtes som et fortrinsstillet krav efter konkurslovens § 95.

I den forbindelse henvises til U2005.1752H, hvor Højesteret tiltrådte, at kompensationskrav som følge af en konkurrenceklausul ikke var fortrinsstillet i medfør af konkurslovens § 95 i arbejdsgiverens konkursbo, idet kravet netop ikke var begrundet i forhold med tilknytning til afbrydelsen af ansættelsesforholdet.

Det bestrides i den forbindelse, at pligten efter ansættelsesbevisloven er en løbende forpligtelse og derfor kan sidestilles med andet vederlag, mens kompensationskravet for påtagelse af en konkurrenceklausul opstår ved ansættelsesforholdets begyndelse.

Ansættelsesbevisloven har til formål at sikre, at der ikke er tvivl om de væsentligste ansættelsesvilkår mellem lønmodtageren og arbejdsgiveren. Derimod har ansættelsesbevisloven ingen indvirkning på de materielle vilkår, der er gældende i ansættelsesforholdet. Der er således ingen sammenhæng mellem den ydelse, som lønmodtageren via sin ansættelsesaftale forpligter sig til at yde overfor arbejdsgiveren, og den udbetalte kompensation for overtrædelse af ansættelsesbevisloven.

Den i denne sag udbetalte godtgørelse har således karakter af en sanktion over for arbejdsgiveren, der konkret udmåles med udgangspunkt i manglens karakter og væsentlighed for lønmodtageren.

Det gøres for så vidt angår godtgørelsen for manglende ansættelsesbevis afslutningsvist gældende, at konkurslovens § 95 skal fortolkes indskrænkende. De fortrinsstillede krav omfatter således utvivlsomt alene de krav, som er nævnt i bestemmelsens oplyste kategorier. Et krav på godtgørelse, som følge af en arbejdsgivers manglende overholdelse af sin oplysningspligt overfor lønmodtageren, er efter LG's opfattelse ikke omfattet heraf.

At godtgørelse efter ansættelsesbevisloven ikke er fortrinsstillet i medfør af konkurslovens § 95 eller kan sidestilles med begrebet ”vederlag” har yderligere støtte i den juridiske litteratur, jf. eksempelvis ”*Ansættelsesretlige emner i Insolvensretten*” af Mette Langborg Christiansen, 1. udgave, 1995, s. 109, hvoraf det fremgår:

” Det er en forudsætning, at der er tale om vederlag for arbejde. Godtgørelser der ikke har denne karakter, ex. godtgørelse for mangelfuldt ansættelsesbevis, godtgørelser for konkurrenceklausuler o.l. er derfor ikke omfattet.”

LG vil i den forbindelse også henvise til en afgørelse fra Retten i Hille-rød (BS-2-617/2004), hvor retten fandt, at et krav efter Lov om ansættelsesbeviser ikke er privilegeret, da det ikke har karakter af kompensation for løn, da konkurslovens § 95 må antages at have gjort op med de krav, der kan tillægges privilegium.

Som følge af, at godtgørelse for mangelfuldt ansættelsesbevis ikke er et fortrinsstillet krav, jf. konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1-3, vil sagsomkostninger forbundet med at inddrive dette krav ej heller være fortrinsstillede.

LG har derfor ikke hjemmel til at dække sagsomkostningerne.

3.2 Kæremålsomkostninger

For så vidt angår de tilkendte kæremålsomkostninger, kan det konstateres, at de ikke er tilkendt i forbindelse domstolenes pådømmelse af de materielle krav mellem Sagsøger og Virksomhed IVS under konkurs.

Sagsøger har utvivlsomt været berettiget til at kære fastsættelsen af sagsomkostningerne i forhold til Virksomhed IVS (under konkurs), men på disse punkter adskiller kæremålene sig i væsentlig grad fra LG’s sædvanlige praksis, hvor LG efter en konkret vurdering dækker nødvendige og rimelige sagsomkostninger forbundet med, at en lønmodtager søger at opnå dom for sit udestående lønkrav mv. over for dennes arbejdsgiver.

Dækningen af nødvendige og rimelige sagsomkostninger skal ses i lyset af, at en lønmodtager kan fortabe kravets fortrinsstilling i medfør af konkurslovens § 95 – og dermed også dækning fra LG – såfremt kravet

har været forfaldent i mere end 6 måneder, jf. konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 1-3, medmindre lønmodtageren har søgt kravet gennemført ”uden ugrundet ophold” , jf. konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 5.

I betænkning nr. 606 af 1971 bemærkede konkurslovsudvalget følgende i relation til indholdet af betingelsen om at forfølge kravet ”uden ugrundet ophold” :

” Udvalget finder dog anledning til at fremhæve, at henvendelse til advokat, fremsendelse af rykkerbreve og lign. Ikke kan være nok til en forlængelse af fristen.”

Det blev således herved forudsat, at en lønmodtager kunne være nødsaget til udtage stævning mod sin arbejdsgiver for at sikre sig kravets fortsatte fortrinsstilling, og derved således også påføre sig omkostninger, som ville overstige almindelige inkassoomkostninger (rykker-breve mv.).

I modsætning hertil har formålet med begge kæremål i denne sag ikke været at iagttage konkurslovens § 95, stk. 1, nr. 5, idet hovedkravene – hvoraf alene det ene er fortrinsstillet – allerede var fastslået ved Retten i Hillerøds udeblivelsesdom af 9. april 2019, som ikke blev søgt genoptaget af det efterfølgende konkursbo. Formålet med kæremålene har derimod alene været at blive tilkendt sags- og kæremålsomkostninger.

Det gøres derfor gældende, at det ikke har været nødvendigt at afholde kæremålsomkostninger i forhold til afbrydelse af fristerne i konkurslovens § 95 eller sikring af kravenes fortrinsstilling, og allerede af den grund kan kæremålsomkostningerne ikke dækkes af LG.

Det gøres yderligere gældende, at det ikke vil være rimeligt at pålægge LG at dække disse kæremålsomkostninger, som reelt set intet har med konkursen i Virksomhed IVS at gøre, men som tværtimod vedrører en række kendelser afsagt efter konkursens indtræden, uden at LG eller konkursboet har været involveret heri.

Skulle retten desuagtet finde, at LG skal dække kæremålsomkostningerne, gøres det gældende, at der alene kan ske forholdsmæssig dækning, idet alene det ene af hovedkravene er fortrinsstillet, jf. også ovenfor.
...”

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Parterne er, trods den manglende udtrykkelige hjemmel hertil, enige om, at Lønmodtagernes Garantifond ("LG") har en fast praksis for at dække rimelige sagsomkostninger, der har været nødvendige i forbindelse med at inddrive lønkrav, der er omfattet af LG's dækning.

Lønmodtagernes Garantifond har taget bekræftende til genmæle for så vidt angår en forholdsmæssig andel af sagsomkostningerne for byretten. Lønmodtagernes Garantifond har opgjort den forholdsmæssige andel ved at fastsætte den procentvise andel af sagsøgers påstand, der kunne henføres til lønkrav (ca. 57 %), og derefter tage bekræftende til genmæle for en (oprundet) tilsvarende procentvis andel af de tilkendte sagsomkostninger. Hertil har Lønmodtagernes Garantifond forud for svarskriftet dækket hele retsafgiften.

Parternes tvist består herefter i, i hvilket omfang Lønmodtagernes Garantifond kan begrænse sin dækning af sagsomkostningerne som sket, samt om Lønmodtagernes Garantifond derudover er forpligtet til at dække sagsomkostningerne tilkendt i forbindelse med de to kæremål.

Idet sagsøger i sagen mod sin tidligere arbejdsgiver havde rejst krav om såvel krav omfattet af Lønmodtagernes Garantifonds dækning og om krav, der ikke er omfattet, finder retten, at der skal foretages en forholdsmæssig opdeling af sagsomkostningsbeløbet, således at Lønmodtagernes Garantifond alene skal dække sagsomkostninger, der er forbundet med inddrivelse af krav, der i øvrigt er omfattet af Lønmodtagernes Garantifonds dækning.

Spørgsmålet er herefter, hvorvidt Lønmodtagernes Garantifonds metode til at fastsætte den forholdsmæssige andel af sagsomkostningerne kan anvendes.

Retten bemærker, at der ikke med de i Lønmodtagernes Garantifonds materialsamling fremlagte skrivelser og utrykte byretsdomme kan udledes en praksis, der svarer til den, Lønmodtagernes Garantifond har anvendt i denne sag.

Retten finder herefter, at de sagsomkostninger, Lønmodtagernes Garantifond skal dække, må fastsættes skønsmæssigt til det beløb, sagsøger ville være blevet tilkendt, hvis sagsøger alene havde ført sag om lønkravet. Der må tages udgangspunkt i det faktiske sagsforløb, hvorfor det ikke kan føre til et andet resultat, at sagsøger eventuelt kunne have opgjort sit lønkrav på anden måde, og dermed have ført sag om et højere beløb.

Sagsøgers lønkrav udgjorde 9.924 kr. Landsretten fastsatte sagsomkostningerne efter landsretspræsidenternes notat om sagsomkostninger i småsager mv. af 20.

december 2007. Retten finder det på den baggrund ubetænkeligt at lægge til grund, at sagsøger ville være blevet tilkendt 2.050 kr. til dækning af udgifter til advokatbistand, hvis der alene var ført sag om lønkravet.

På den baggrund skal Lønmodtagernes Garantifond dække 2.050 kr. af de tilkendte sagsomkostninger for byretten foruden retsafgift, idet der dog allerede er betalt en del heraf jf. nedenfor.

Kæremålene til såvel landsretten som til Højesteret har været nødvendige for at sagsøgers berettigede krav kunne fastslås. De tilkendte sagsomkostninger i den forbindelse, er derfor at sidestille med sagsomkostningerne for byretten.

Retten finder derfor, at kæremålsomkostningerne skal dækkes efter samme princip som sagsomkostningerne for byretten. Retten finder ikke grundlag for at antage, at sagsøger ville være blevet tilkendt et mindre beløb end 1.250 kr. for hhv. landsretten og Højesteret, såfremt sagen alene vedrørte lønkravet. Lønmodtagernes Garantifond skal derfor dække kæremålsomkostningerne fuldt ud.

Da der skal tages højde for, at Lønmodtagernes Garantifond allerede har dækket sagsomkostninger (fraregnet retsafgift) med 1.595 kr., skal Lønmodtagernes Garantifond i alt betale 2.955 kr. til sagsøger.

Retten tager sagsøgers rentepåstand til følge, idet kæremålsomkostningerne først forrentes fra den 14. august 2020, hvor påstand om betaling heraf blev nedlagt.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 18.500 kr. og af retsafgift med 500 kr., i alt 19.000 kr. Sagsøger er ikke momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

Lønmodtagernes Garantifond skal til Sagsøger betale 2.955,00 kr. med procesrente fra den 10. april 2019 af 455 kr. og fra den 14. august 2020 af 2.500 kr.

Lønmodtagernes Garantifond skal til Sagsøger betale sagsomkostninger med 19.000 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 30-09-2021 kl. 13:01

Modtagere: Sagsøgte LØNMODTAGERNES GARANTIFOND, Advokat Charlotte Kruckow Velling Nichol, Advokat (L) Anders Hauge Gløde, Sagsøger, Anden partsrepræsentant